

[Bertel Dahlgaard.]

finansminister kan svare imødekommende på de udtalelser, det ærede medlem hr. Himmelstrup fremsatte. Hvis ikke, vil det være naturligt, at der finder en nærmere forhandling sted i finansudvalget, men forhåbentlig er det ikke nødvendigt.

Aksel Larsen: Jeg føler ikke trang til som her foreslået at være med til at forlænge den fuldmagt, der blev givet den højtærede finansminister i fjor, og mit parti vil derfor — det kan lige så godt siges med det samme — modsætte sig lovforslagets fremme. Vi finder, at det havde været mere hensigtsmæssigt, i stedet for at komme med et sådant lovforslag, at møde frem med et initiativ til at frigøre Danmark for den Marshalloverenskomst, man gik ind på i fjor. Jeg skal ikke holde nogen meget lang tale om dette emne, men henvise til de udtalelser, jeg fremsatte ved den lejlighed, den 1. juli 1948, hvor jeg påpegede, at hele den såkaldte Marshallplan og Marshallhjælp i henhold til Harriman-rapporten og i henhold til, hvad der står i den pågældende amerikanske lov, er beregnet på at være et led i Amerikas Forenede Staters udenrigspolitik og intet andet. Jeg påpegede, at det kunne få meget alvorlige konsekvenser for de lande, der var letsindige nok til at indlade sig på at bygge deres økonomi på Marshallhjælp.

Jeg henviser til, hvad jeg sagde dengang, men jeg vil benytte lejligheden til at takke regeringens hovedorgan „Social-Demokraten“, fordi det har været så elskværdigt i søndags at bekræfte den opfattelse, vi kommunister hele tiden har haft af, hvilke følger Marshallhjælpen får. „Social-Demokraten“ bragte i søndags en tospaltet forsideartikel under overskriften: Vesteuropa vinder den kolde krig. Der stod ikke noget om, hvem denne kolde krig blev ført imod; men når man læste artiklen igennem; når man læste igennem det kortfattede referat af en tale, som Marshallplanens øverste administrator, Hoffman, havde holdt, fik man et levende indtryk af, at det måtte være en kold krig imod Marshalllandenes folk. Denne Hoffman forkyndte, at næsten alle Marshalllande gør aldeles strålende fremskridt; han henviste til, at Norge har gennemført en nøjsomhedspropaganda, der endog er strengere end den britiske; han henviste til, at

Frankrig, hvis befolkning altid har næret en særlig modvilje imod at betale skat, i 1948 gennemførte den højeste skattebyrde i landets historie og i 1949 vil pålægge befolkningen endnu større skatter; og han siger: således kunne man om hvert land fortælle om afsavn og selvfornegetelse.

Det er de praktiske følger af Marshallplanen, der her gør sig gældende, og vi kender dem jo i og for sig også herhjemme på forskellige områder; arbejdsløsheden f. eks. står absolut i forbindelse med Marshallplanen. Hvis vi vil se på, hvordan det står til i vort nærmeste naboland, så har vi dér et aktuelt eksempel på, hvor uheldig Marshallhjælp kan være. Sveriges største eksportprodukt er cellulose, og Sveriges største aftager af cellulose har hidtil været Amerikas Forenede Stater. Nu har man pludselig derovre fundet på, at man ikke vil betale så meget for den svenske cellulose, og man kunne jo sådan set sige, at det kan være en privat sag, de kan jo slås om, hvor meget eller hvor lidt der skal betales for det. Men midt i slagsmålet om priserne på den svenske cellulose har mr. Hoffman offentlig erklæret, at den svenske cellulosepris er for høj, og at han som Marshallsadministrator må forlange, at Sverige sætter sin cellulosepris ned, samtidig med at han forevrigt må påpege, at det svenske folk lever for godt, og det kan vi ikke have.

Det er den slags, Marshallhjælpen bruges til, og derfor føler vi som sagt ikke trang til at være med til at forlænge nogen som helst bemyndigelser til regeringen. Derfor vil vi modsætte os dette lovforslags vedtagelse.

Må jeg have lov til også at erindre om, at da vi behandlede Marshalloverenskomsten her i folketinget den 1. juli 1948, påpegede jeg, at den ikke alene ville få økonomiske og sociale følger, som absolut ikke var særlig gunstige, men at den også, fordi den bygger på en amerikansk lov, der siger, at Marshallhjælpen skal tjene Amerikas udenrigspolitiske interesser, ville få politiske og militære følger. Jeg skal ikke forsøge på at genopfriske alle de citater af, hvad amerikanske statsmænd har sagt, hvad der står i den amerikanske lov og i Harriman-rapporten, som jeg læste op i tinget dengang, men henviser de ærede medlemmer til selv at se efter; det findes i folketingstidenden for